

**Б'ДЕЎБУД
БАЛДАЧУ**

**Мъжът
от влака в
6:20**

РОМАН

Превел от английски
БОГДАН РУСЕВ

ОБСИДИАН

1

Травис Дивайн едва си пое въздух, като се стараеше да не обръща внимание на горещината и влажността, които вървяха нагоре едновременно с изкачването на слънцето в небето, и забърза да се качи на влака в 6:20 сутринта, все едно беше последният полет от Сайгон. Беше облечен в евтин седефеносив костюм с измачкана бяла риза, която имаше нужда от пране, и вратовръзка в приглушени тъмни тонове. Предпочиташе да носи джинси и тениска или камуфлажна униформа и военни боти. Но това нямаше как да стане, не и при това пътуване.

Току-що беше взел душ, но вече започваше да се поти. Гъстата му коса беше толкова сресана, колкото изобщо беше възможно. Бе гладко избръснат и си беше сложил малко обикновен одеколон. Носеше стари черни мокасини, излъскани до блясък. В куфарчето си от изкуствена кожа имаше служебен лаптоп със специална кодирана защита и забрана да бъде използван за лична употреба, едно пакетче ментови бонбони за свеж дъх и друго с капсули за добро храносмилане. Вече не вземаше готините малки хапчета за сила, които гълташе като желирани бонбони, когато, въоръжен до зъби, се сражаваше за родината. От армията щедро ги раздаваха на войниците, за да се бият по-дълго и по-усърдно, като спят и се хранят по-малко.

Тези хапчета вече струваха пари.

Основните му оръжия, заменили карабината М4 и пистолета М9 от едно време, бяха два компютъра „Епъл Мак“ с диагонал на екрана от двайсет и седем инча, свързани с дигиталните си пипала с мощни криптирани облаци, заредени с цялата информация, която щеше да му потрябва някога. Пълни глупости, в интерес на истината, но по някакъв странен начин в този момент на света нямаше нищо друго, което да беше по-важно за него.

Онова, на което те учат във финансовия свят, всъщност е много просто: или ще победиш, или ще загубиш. Или ще ядеш, или ще умреш от глад. Изборът беше бинарен. Вече нямаше талибани или афганистански войници, които да се преструват на негови съюзници, преди да му пуснат един куршум в тила. Тук най-големите му грижи бяха прогнозните печалби на тримесечна база, ликвидността, отворените и затворените пазари, монополите и олигархиите, адвокатите на компанията, които държаха да спазваш правилата, и шефовете на компанията, които настояваха да не го правиш. А най-важни от всички бяха хората, които седяха точно до Дивайн в офиса. Те бяха смъртните му врагове. Във финансовия еквивалент на турнира по смесени бойни изкуства, провеждан всеки ден на Уолстрийт, от ринга щяха да си тръгнат живи или те, или той.

Всеки работен ден Дивайн пътуваше на юг до работното си място в големия град по линията „Метро Норт Харлем“. На трийсет и две години целият му живот се беше променил. И той не беше сигурен какво да мисли за тази промяна. Не, сигурен беше. Тя никак не му харесваше. Което означаваше, че всичко върви по план.

По пътя към града той винаги седеше на едно и също място: на третата редица до прозореца от дясната страна по посока на движението. По пътя обратно

сядаше от срещуположната страна. Влакът се влачеше по релсите, лишен от амбиции за разлика от човешките същества, които пренасяше. В Европа и Азия препускаха влакове-стрели, бързи като гепарди, но тук влаковете се движеха като охлюви. Но все пак бяха побързи от автомобилите, заседнали в убийствените задръствания на входовете и изходите на града всяка сутрин, обед и вечер.

Поколения преди него бяха минавали по същия път, за да си изкарват прехраната в робските кули на Манхатън. Мнозина бяха загинали от обичайните причини: внезапни сърдечни удари, инсулти и аневризми, бавна смърт от неврологични и ракови заболявания, мъчителна цироза на черния дроб, причинена от твърде много алкохол, или самоубийства сред онези, които вече не можеха да издържат на напрежението.

Дивайн живееше в Маунт Киско в една стара къща, която споделяше с трима души на по двайсет и няколко години, всеки зает посвоему да гради живота си. Всяка сутрин ги оставяше да спят и продължаваше с опитите да моделира своето собствено бъдеще ден след ден. Влакът щеше да продължи да се пълни, докато се влачеше към Манхатън. Беше лято, слънцето вече беше напреднало по своя път в небето и горещината се засилваше. Дивайн можеше да живее в самия Ню Йорк вместо в предградията и да плаща много повече в замяна на по-лесния път до работното си място. Но той обичаше дърветата и откритите пространства и не му допадаше мисълта непрекъснато да е обграден от небостъргачи и бетон. Всъщност все още се колебаеше къде да се настани, когато една брокерка на недвижими имоти, позната на негов приятел, неочаквано се обади, за да му каже, че му е намерила една стая във въпросната къща. Беше достатъчно евтина, за да може той да спестява по малко. А много хора пътуваха всеки ден до града, въпреки че по този начин работният ден се удължаваше още повече. Но тази житейска филосо-

фия бездруго му беше набивана в главата през по-голямата част от живота му.

– Ще работиш, докато умреш, Травис – повтаряше му непрекъснато неговият баща. – На този свят никой няма да ти даде нищо даром, по дяволите. Трябва да си го вземеш, а единственият начин да го направиш е да работиш по-здраво от всеки друг. Виж сестра си и брат си. Да не мислиш, че им е било лесно?

Да, Дивайн имаше брат и сестра, Дани и Клер. Неврохирург, приветстван радушно от борда на директорите на клиника „Мейо“, и финансова директорка на компания от списъка „Форчън 100“. Бяха съответно с осем и девет години по-големи от него и вече официално бяха суперзвезди, покорили върхове, недостижими за него самия. Толкова често му го бяха казвали, че нищо не можеше да го разубеди.

Дивайн очевидно се беше родил погрешка. Независимо дали баща му беше забравил да си сложи презерватив, или майка му не беше пресметнала, че е в овулация, и не беше успяла да удържи напора на похотливия си съпруг, с раждането си Дивайн беше ядосал всички в семейството. Майка му веднага се беше върнала на работа в преуспяващата дентална клиника на баща му в Кънетикът, където беше хигиенистка. Дивайн беше разбрал за това по-късно, разбира се, но може би още като бебе беше усещал безразличието на своите родители. Това безразличие се беше сменило с ярост, когато той беше последна година в гимназията.

Защото тогава го приеха във военната академия „Уест Пойнт“.

Баща му изрева:

– Ще си играеш на войници, вместо да отидеш да си изкарваш прехраната в истинския свят, така ли? Е, момче, от днес нататък вече не си на издръжка на семейството. Двамата с майка ти не заслужаваме такива глупости.

Въпреки това Дивайн си намери място в света на

военните. След като завърши „Уест Пойнт“, премина трудното обучение в школата за рейнджъри, където издържа изпитите по пълзене, ходене и тичане, както наричаха трите етапа от обучението. Със сигурност най-трудно беше лишаването от сън. С бойните му другари буквално губеха съзнание, докато стояха прави. Покъсно той придоби нужната квалификация, за да постъпи в елитния 75-и рейнджърски полк. Това беше дори по-трудно, отколкото школата, но Дивайн обичаше специалните части и опасните трудни светкавични мисии, на които изпращаха служещите в тях.

Всичко това бяха сериозни постижения и той писа на родителите си за тях, като се надяваше на някаква похвала. Майка му не отговори нито веднъж. Баща му написа имейл, в който го питаше в кой от националните природни паркове ще го изпратят сега, след като вече е „рейнджър“. Беше подписал имейла с „Горд баща на мечока Смоуки“. За него „рейнджър“ означаваше само „горски пазач“, а Смоуки беше талисманът на тези хора. Синът щеше да предположи, че баща му се шегува, ако не беше сигурен, че човекът няма чувство за хумор.

Дивайн беше награден за службата си с два медала „Пурпурно сърце“, една „Сребърна звезда“ и цял куп други отличия. В света на военните наричаха такива като него „бойни кучета“. Дивайн се смяташе просто за войник, роден да оцелява.

Беше облякъл униформата като момче, но когато дойде време да я остави, вече се беше превърнал във военна машина. С ръст от сто осемдесет и шест сантиметра и половина, прецизно измерен от военните, беше влязъл в „Уест Пойнт“ със средностатистическото тегло от осемдесет и два килограма. Но след това армията и собствената му упоритост го бяха превърнали в сто и два килограма кости, мускули и сухожилия. Хватката му беше здрава като челюстите на крокодил; издръжливостта му беше единайсет от десет; умения-

та му да убива и да не бъде убит го поставяха на самия връх на хранителната верига редом с косатките и големите бели акули.

Той беше повишен в капитан точно по график и беше носил с гордост двете сребърни ивици на пагоните си, но след това беше сложил край на военната си кариера, защото така трябваше. Колкото и мъчително да беше тогава. И все още беше мъчително. Дивайн беше военен до мозъка на костите си, докато не дойде моментът, когато вече не можеше да бъде такъв. Но нямаше друг избор.

След това в продължение на месец седя в един апартамент, като се чудеше какво да прави, докато старите му бойни другари му се обаждаха по телефона, пишеше имейли и съобщения и го питаха защо, по дяволите, е решил да свали униформата. Дивайн не отговори на нито един от тях. Нямаше какво да им каже. Като капитан, никога не се беше затруднявал да дава заповеди и да командва, но сега не можеше да намери думите, с които да обясни какво е направил.

Все пак имаше стипендията за военнослужещи, въведена със закон след 11 септември, която да му помогне. Стигна му за целия срок на обучение в един държавен университет в същия щат. Струваше му се справедливо в замяна на военната служба, по време на която едва не бе загинал за страната си. Така се сдоби с магистърска степен по бизнес администрация.

Беше най-възрастният от своя випуск, когато постъпи като младши финансов анализатор в могъщата инвестиционна компания „Коул и Ричи“. Когато кандидатства за работа там, беше наясно, че гледат с подозрение на него заради възрастта му и необичайната му професионална биография. Формално му благодариха за военната служба, защото винаги го правеха. Автоматично. Но сигурно имаха квота за ветерани, която трябваше да запълнят по закон, и Дивайн беше средството да го направят. Не го беше грижа защо ще го

изберат, стига да се сдобиеше с възможността да направи така, че да бъде колкото се може по-нещастен.

Да, помисли си той, докато се взираше навън през прозореца.

Колкото се може по-нещастен.

Беше пробвал да пътува до града с по-късни влакове, но в тях имаше прекалено много хора с костюми като него, които отиваха на работа, все едно отиваха на фронта. А той трябваше да пристигне пръв, защото онзи, който пристигне пръв с най-много предимства на своя страна, най-често побеждава. В армията го бяха научили и на това.

Затова всяка сутрин се качваше на влака в 6:20 и пътуваше до града. За наказание. Но колкото и да ненавиждаше тази работа и живота, който му предлагаше тя, това наказание никога нямаше да бъде достатъчно за неговото престъпление.

2

Влакът в 6:20 прекосяваше пасторалната провинция, която ограждаше от всички страни модерния метрополис. По пътя се пълнеше с хора от богатите градчета, които съществуваха основно за да задоволяват неутолимия глад на чудовището на юг. Накрая минаваше покрай един затворен комплекс от къщи, сред които бяха някои от най-скъпите жилищни имоти в цялата страна. Не изглеждаше редно да се наричат просто „къщи“. Зданията с размерите на търговски центрове заслужаваха по-величествено название – според Дивайн дори „имения“ не беше достатъчно. Може би „дворци“? Да, „дворци“ май вършеше работа.

Той вдигна очи от лаптопа както всяка сутрин. В този район непрекъснато строяха нещо ново или дострояваха нещо съществуващо, така че да му придадат